

MARKKU
ROPPONEN
KUHALA

JA ISKU
HELSINGISSÄ

TAMMI

MARKKU
ROPPONEN
KUHALA
JA ISKU
HELSINGISSÄ

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

MARKKU ROPPONEN

Kuhala ja isku Helsingissä, 2016
Kuhala ja vapaa pudotus, 2015
Kuhala ja tuomitut, 2014
Kuhala ja jokimurhat, 2013
Kuhala ja yöjuna, 2012
Kuhala ja vanginvartijan mandoliini, 2011
Kuhala ja kevään ensi ruumis, 2010
Kuhala ja hautausmaan risteys, 2009
Suruaika päättyy, Kuhala, 2008
Kuhala ja kuoleman hipaisu, 2007
Kuhala ja takapihojen tuonenvarjo, 2006
Linnut vaikenevat, Kuhala, 2005
Kuhala ja viimeinen kesävieras, 2004
Kuhala ja musta juhannus, 2003
Puhelu kiusaajalta, 2002
Lavastus, 2000 jonot
Elämymatka, 1999
Siivestäjät, 1997
Naisiin, 1995
Isän kädestä, 1995 (yhdessä Timo Parvelan kanssa)
Viimeinen auringonnousu, 1994
Paholaisen kiireet, 1993
Mies katoaa sateeseen, 1992
Kuolemanuni, 1991
Pronssijuhlat, 1990

© Markku Ropponen ja Kustannusosakeyhtiö Tammi 2016

ISBN 978-951-31-8741-5

Painettu EU:ssa

1.

Nainen suositteli Kuhalalle orkideaa. Näyteikkunan ohi kii-ruhtavien jalankulkijoiden katseissa häilähti syksyn odotus, vaikka elettiin vasta elokuun toista viikkoa. Puodin sivuhuoneen ovenraosta erottui ruumisarkkuja. Orkidea ilmensi samanaikaisesti intohimoa ja pidättyvyyttä. Näin kehkeytyi jännite, jonka aistivat niin kukan antaja kuin saaja. Kuhala nyökkäsi kuin olisi ikänsä kuunnellut senkaltaisia luonnehdintoja, kynnyksimatolla istuva Hippu työnsi kirsunsa neilikkakimppuun ja tuhisi. Naisen runollinen ote bisnekseen oli pakoton ja muokkautunut omanlaisekseen vuosien kuluessa, kaipa hän olisi kaunomaalailnut tarvittaessa vaikka vesiheinää.

Kuhala maksoi ostoksensa ja työntyi ulos, rakennusten väliin pakkautunut kuumuus leyhyi naamalla miilunpolt-tajan rukkasena. Wallininkadun risteyksestä kiihdyttävä avo-Bemari vaihtoi kaistaa renkaat käryten, moottorin kumu kimpoili talojen seinissä ja sai Hipun painautumaan vasten isäntänsä jalkaa. Hän yritti rauhoittaa ystäväänsä. Bemari-kuski loittoni horisonttiin ja jätti jälkeensä paitsi kaikki muut, myös häivähdyksen tyyppistä, jonka maailmanvalloittajan el-keet ja modernin ajan matalalento voisivat tyssähtää seuraavaan lyhtytolppaan.

Hipun alas valahtanut häntä ei ottanut noustakseen, Helsinki oli pelottava paikka. Kuhala kaivoi makupalan koiralleen ja sanoi, ettei pienistä kannattanut piitata ja että alituinen nyhjäminen kotitorpan pihapiirissä oli tehnyt siitä aran. Ominaisuus ei edesauttanut vähääkään yksityisetsivätoimiston toimintaa. Hippi sylkäisi lihariisinappulan ja seurasi kun se kieri katukiveyksen reunalta sadevesiviemäriin.

– No on siinä mulla reissukaveri.

Hippu hakeutui varjoon eikä suostunut liikahtamaan. Kuhala ja koira olivat matkustaneet aamujunalla Jyväskylästä ja ottaneet tuntumaa pääkaupungin loppukesän turisteja kuhiseviin keskuskortteleihin tovin jos toisen. Nyt he seisovat Kolmannella linjalla Kalliossa ja yrittivät päästä yhteisymmärrykseen seuraavan askeleen ottamisesta. Matkaa ei ollut paljon sikäli kuin Kuhala osasi lukea karttaa. Väkisin hän ei koira liikkeelle saanut, johan sellainen kiellettiin kennel-alan oppaissakin. Hippi jumitti helteiden riuduttaman lehmuksen alla ja haisteli kadun toisen puolen lounasruokalasta puhaltuvia aromeja. Tarjoilija hätisti karpäsiä terrassipöydiltä ja tanssahteli essuineen kädet heiluen kuin olisi saanut tarpeekseen asiakkaiden oikuista ja surkeista tienesteistään, uniin kiilaavasta kebabvartaasta, sen kupeessa töröttävästä puolimetrisestä veitsestä.

– Kun päästään kotiin, ostan sulle Rahulan rehusta sian-sorkkia.

Veto auttoi, matkaa jatkettiin, orkidean sellofaanikääre rapisi askelluksen tahtiin. Pian kaksikko seisoivat talon edessä, jossa oli kahdeksan kerrosta, kauhtunut julkisivu, sekalainen kirjo sokkeligraffiteja ja asfalttiin varisseen rappauksen hätäapupaikkauksia. Kuhala oikoi vaaleaa kesäpukuaan ja tähyili kuvajaistaan C-rapun ovilasista. Hän ei näyttänyt mieheltä, jonka vahvuuksia hyppysissä roikkuva orkidea korostaisi.

Kaukaa Suonionkadulta kantautuva katuporan sarjatuli sai Hipun hännän valahtamaan uudelleen, eikö Kauppatorin lokikiröyhkimyksissä ollut muka tarpeeksi? Entä hörhö, jonka dobron rämpytys Töölönlahdella oli kuulostanut koiran korviin ilmeisesti lopunaikojen introlta?

– Äläs nyt enää ota tollasta asennetta. Saat kohta vettä, Anastasialla voi olla muutakin mukavaa varattuna. Kai sinä Anastasian muistat?

Kuhala uusi siansorkkalupauksensa ja nykäisi ovenkahvasta. Mistä hän äkkinäinen, kuumissaan oleva ja kaatoipaikan laitamilta rospuutto-Suomesta saapuva olisi arvannut, ettei yhteenkään helsinkiläiseen rappukäytävään pääse ilman ovikoodia? Kahvan alle niitatun näppäimistön laitevalmistaja, Sesam-yhtiö, oli valinnut logokseen avaimenreikää markkeeraavan kuva-aiheen. Kuhala tutki sitä hiestyneenä kuin uskoen, että kykenisi arvaamaan oikeat numerot.

Samassa likeisen porttikongin saranat voihkaisivat ja esiin putkahti mies, joka oli pukeutunut farkkusortseihin, varvasandaaleihin ja siniristi-kalottiin. Sen alta työntyi harmaita suortuvia, korvarengas korosti persoonallisuuden vapaudenkaipuuta. Käsivarren tatuointi erottui pelkkänä syherryksenä mutta oli tuskin ovikoodi. Mies kouhaisi jalkoväliään, levitti ahterinsa alle telttatuolin ja istahti rapsuttamaan mahaansa. Hän vilkaisi Kuhalaa epäluuloisesti, mieli täynnä jäsentymätöntä kaunaa vähän kaikkea kohtaan. Hän ei näyttänyt sellaiselta, joka oli valmis lavertelemaan ovikoodin.

– Anteeksi, pitäisi mennä tapaamaan vanhaa tuttua, mutta en nyt muista miten tästä pääsee eteenpäin, Kuhala virkahti ja nykäisi kahvasta.

Lounasruokala Huikkahallin tarjoilija viiletti viistosti kadun yli ja kantoi tarjotinta. Mies sylkäisi vastaukseksi tuhka-kupin virkaa toimittavaan persikkapurkkiin ja veti kädet

puuskaan. Hän oli nähtävästi pesunkestävä Stadin kundi – kuten Kuhala päätteli – ja vanhan koulukunnan jääjä, jonka näkemykset muukalaisista jättivät toivomisen varaa. Tilannetta ei parantanut sen paremmin orkidea kuin Hipun puolentoista minuutin kyykkypissa. Se haarautui ennen rotvallia ja muistutti hieman vanhan uskonnonkirjan kuvaa Eufratista ja Tigrisistä.

Tarjoilija toi miehelle päivän annoksen. Tämä kaivoi rahat, loi vihamielisen silmäyksen kaksoisvirtoihin ja alkoi ahata sisäänsä kanankoipea. Kenties erikoispalvelu todisti, että hän oli kohonnut korkealle sen seutukunnan hierarkiassa tai että hänellä myötäsnytyistä arvovaltaa, johon rempseä ulkoasu ei vihjannut. Oliko mies istunut siinä koko kesän, oliko hän viettänyt niillä sijoilla kaksikymmentäviisi kesää perätysten? Luikkisiko hän television hehkuun vasta lokakuun puhureissa, vai pidettiinkö häntä peräti Kallion kaupungin osan ikiomana, vähän ylipainoisena maskottina?

Koodia ei herunut. Kenties Kuhalan olisi pitänyt varata audienssi ennen kuin hän alkoi vatvoa ongelmaansa.

Paljaaksi kaluttu kananluu lensi ajoradalle. Äkkiä C-rapun ovi avautui ja ulos työntyi keski-ikäinen aurinkolaseihin, pyöräilykypärään ja niukkaan urheiluasuun sonnustautunut mies, joka ei jäänyt jahkailemaan vaan porhalsi matkoihinsa. Kuhala livahti porraskäytävän hämärään koira kannoillaan. Olisihan hän voinut soittaa Anastasialle ja kysyä koodia, mutta tuntui jotenkin mukavammalta tulla yllättäen.

Anastasia Maz-Abunzjah, alkujaan Alma-Atan uiguureja, oli muuttanut Suomeen 2000-luvun alussa ja kouluttautunut lääkäriksi. Hän oli edennyt urallaan sitä mukaa kuin kieli-taito oli karttunut ja kokemusta kertynyt, ja hoiti nyt virkaa vantaalaisella terveysasemalla. Kuhala oli tutustunut Anastasiaan itärajalla Kamasen kylässä vuosia aiemmin ja tavan-

nut tämän uudelleen Jyväskylässä, missä he olivat ajautuneet viettämään muutaman kiihkeän, romanssia enteilevän yön selän. Suhteesta ei ollut sukeutunut kuitenkaan sen enempää, koska Kuhala heilasteli samaan aikaan rikoskomisario Saimi Kaakonkulman kanssa. Anastasia ei tuntenut tarvetta melodraamoihin vaan pakkasi ja häipyi Helsinkiin, mutta oli saanut nyt yllätyspuhelun vanhalta tutultaan, romuluiselta yksityisetsivältä, joka kyseli viatonta päivähetkeä pääkaupunkiretkensä lomaan. Ehkä muisteltaisiin menneitä, olisipa soma kuulla toisen vaiheista.

Se kävi päinsä, kunhan Kuhala ei elättelisi liikoja toiveita.

– Mistä muka?

– Mitäs luulet?

– Kuule, sopiiko että tulen torstaina? Jos meinaan olet vapaalla. Voidaan me minun puolestani nähdä jossain kahvilassakin, ihan miten vaan.

Anastasia oli sanonut lomailevansa elokuun puolivälissä, joten muutaman tunnin tapaaminen oli mahdollisuuksien rajoissa.

2.

Hissikori hinautui vajereidensa varassa verkkaisesti kohti määränpäättään ja antoi Kuhalalle tilaisuuden viimeistellä ulkomuotoaan. Paljon ei ollut tehtävissä: naaman juonteita, painanteita, velttoa leuanalusnahkaa, pakenevaa hiusmartoa ja ilmeen harmaata yleisvaikutelmaa saattoi kutsua hyvällä tahdolla ikääntymisen tuomaksi charmiksi tai miehisen korroosion vääjäämättömiksi hyökkäyskiiloiksi mutta yksikantaan myös rähjäisyydeksi, joka viitoitti tien rollaattorin sarvista uurnalehtoon.

Kuhala hymyili peilikuvalleen ja kaivoi povitaskusta deodorantin (Nivea Men, Fresh active 48h, vitosella kaksi), jolla hajusti kainalonsa. Sitten hän hymyili uudelleen ja päätyi pohtimaan, oliko asuminen erakkomökissä Mustankorkean kaatopaikalta suitsevien myrkkyyhuurujen laskeuma-alueella vaurioittanut hänen aivojaan. Mikä muu selitti sen, että hän yritti ängetä Anastasian luo oitis sen jälkeen kun suhde Saimin kanssa oli lopahtanut? Mikä muu selitti sen, että hän kantoi mukanaan roll-onia, orkideaa ja epämääräistä toivetta päästä virittelemään suhdetta naiseen, jonka oli tavannut viimeksi kuukausia sitten ja jota tuskin tunsi?

Minähän haluan vain vaihtaa kuulumisia ja juoda kahvit, sitten kiittelen ja lähden.

Hissi pysähtyi, Kuhala veti henkeä, loi viime silmäyksen kasvoihinsa ja arveli olevansa jyrkevä ja lempeäluonteinen, jos ei muuta. Eikö sellainen yhdistelmä ollut omiaan luomaan turvallisuuden tunnetta?

Hetken kuluttua hän riisui sellofaanin orkidean ympäriltä ja painoi ovikelloa. Se kilkahti toiveita herättävästi, sen saundissa erottui aisakelloa ja jotakin jouluista. Anastasia ei tullut kuitenkaan avaamaan, ei viidennenkään rimpautuksen jälkeen. Käytävän kattolamput sammuiivat, tuoksui hiukan ummehtuneelle, tuuletusparvekkeelta kajasti päivänvalo.

Anastasia oli tullut katumapäälle, siinä kaikki. Kenties hänellä oli mielitetty, miksi hän olisi itseään vuosikaupalla vanhemman äijän tähden vaivautunut edes juomaan kupposen kahvia? Kuhala kaivoi kännykän ja soitti Anastasian numeroon saamatta vastausta.

– Älä syö sitä mattoa.

Hippu mulkaksi isäntäänsä, hissi nytkahti ja käytävän valot syttyivät uudelleen. Kuhala tuijotti orkideaa hylätyn kosijan katsannoin kunnes laskeutui polvilleen Anastasian postiluukun eteen ja raotti sitä siinä toivossa, että havaitsisi sisällä jonkin elonmerkin. Nainen saattoi istua eteisessä ja pidätellä hengitystään, kunnes vierailija älyäisi häipyä. Hippu osallistui manööveriin tunkemalla lähietäisyydelle ja nuolaisemalla Kuhalan korvaa. Samalla se tuli tuupanneeksi orkideaa niin, että herkkä kukinto katkesi ja kierähti käytävän matolle. Kuhala huokaisi ja kysyi koiraltaan, halusiko se eutanasiapiikille. Toinen riittoisa nuolaisu osui poskeen ja silmään. Kuhala pyyhkäisi kämmenselällä naamansa, rönötti polvillaan ja poimi kukan. Sitä oli mahdotonta kiinnittää varteen, sen päivät olivat luetut.

Samassa Anastasian ovi heilahti auki ja tyrmäsi jyväskyläläisen kyljelleen porraskäytävän lattialle. Isku kipunoi ol-

kapäässä, pää kolahti ja orkidean terälehdet varisivat mikä minnekin. Joku harppoi Kuhalan ja vingahtelevan koiran yli rappusiin ja kuului tömistelevän tiehensä.

– Saatana, Kuhala sanoi.

Hissi pysähtyi, telttatuolimiehen varvassandaalit läpsähtivät lattiaan.

Hän lakkasi askeltamasta, turvautui mahanrapsutusmaaneeriinsa ja tuijotti käytävän päädyn kaksikkoo kuin olisi tiennyt, ettei heistä koidu kuin harmia.

Kuhala ravisti päätään häivyttääkseen telttatuolimiehen kaksoiskuvan näkökentästään, järkyttynyt Hippu seisoi Anastasian kynnyksellä ja nuuhki porstuaa. Jos säntäilijä oli Anastasia, Kuhala olisi ymmärtänyt vähemmästäkin, ettei hänen läsnäoloaan kaivattu. Hän virnisti hissini ovella patsastelevalle turilaalle, kampeutui jaloilleen ja kysyi oliko tämä ennättänyt huomata, kenen huippunopeiden kiireiden takia hän ja koira olivat vähällä jäädä jyrän alle. – Minusta tuntuu, että se oli mies. Rouva Maz-Abunzjah on aivan liian pienikokoinen tyrmätäkseen minut. Sitä paitsi olin menossa kylään hänen luokseen.

Mahanrapsutus taukosi, mutta ääninäytettä ei kuulunut vielääkään. Alhaalla katutasolla mennä ulvahti hälytysajoneuvo kuin korostaakseen, etteivät maalta tulleet voineet olla koskaan liian varovaisia pääkaupungin vaaroja sikiävässä hornankattilassa.

Telttatuolimies oli ennättänyt ottaa puoli askelta kämppensä ovelle sillä välin kun seinästä tukea haparoiva Kuhala selvitteli päätään ja yritti arvailla, oliko toisen kommentoimattomuuteen syynä kuurous, pahansuopuus vai yliannostus aurinkoa kongin edustalla. Hippu oli kadonnut. Kuhala kutsui koiraansa ja perääntyi Anastasian eteiseen.

– Toivotaan että se on mennyt sinne mistä tulikin, mies murahti.

– Anteeksi, kuka on mennyt?

– Että se perseenheiluttaja on vaihtanut maisemia. Tulevat tänne ja vievät meiltä elämisen mahdollisuudet.

Telttatuolimies kaivoi avaimensa, vatkasi kalottia kourissaan ja lipui vatsa edellä asuntoonsa, jonka lukuisat varmuuslukot kalisivat pian kuin kahlekuninkaiden kesätapaaamisessa. Oliko mies rasisti, naistenvihaaja vai molempia vai oliko hän pyrkinyt läheiseen tuttavuuteen Anastasian kanssa ja saanut pakit?

Kuhala huusi Hippua uudelleen nimeltä ja seisoి rah-tusen neuvottomana avonaisen oven ääressä, kunnes veti sen varoen kiinni takanaan ja yritti miettiä syitä ryntäilijän käytökseen. Anastasian eteisen naulakossa roikkui valkoinen farkkutakki, vaaleankeltainen hippikuosinen huivi ja puolipituinen kitinvärinen trenssi. Matto oli kasassa äkkilähdön jäljiltä, valaisin heilui tuskin huomattavasti. – Hippu tuus tänne nuohoamasta vieraiden nurkkia. Meidän ei ole viisasta rokkua täällä yhtään pidempään, Anastasia taitaa olla muualla.

Koira lönkötteli ilmoittautumaan. Se näytti vaisulta, pelokkaaltakin. Oliko pakenija potkaissut sitä vai oliko se saanut tarpeekseen kotimaanmatkailusta ennen kuin ensimmäinen päivä alkoi kaartua iltaan?

Olohuoneen kulmasohva oli verhoiltu punaisella kankaalla, samaa sävyä löytyi muualtakin. Kuhala hypisteli orkidean murskaantunutta terälehteä sormissaan ja pani merkille, että Anastasia ei kerännyt sukupotretteja tai ne eivät ainakaan sijainneet kunniapaikalla kirjahyllyssä. Totta puhuen tuntui kuin kukaan ei olisi asunut kolmiossa vähään aikaan, niin rikkumattomalta sen rauha näytti. Ei rypyn rypyyä makuuhuoneen päiväpeitossa, ei vaatteita tuolinkarmeilla eikä edes yksinäistä kahvikuppia tiskipöydällä. Kuhala palasi

eteiseen ja poimi sanomalehdet, jotka tuntematon oli sysinyt nurkkaan hakiessaan askelmerkkejä vauhdinottoonsa. Vanhin Hesari oli lauantailta, Kuhala muisti soittaneensa Anastasialle edellisen viikon maanantaina.

Asia oli niin, että tämä oli joutunut matkustamaan kotimaahansa jonkin hätätapauksen vuoksi ja oli unohtanut treffit, koska oli rankannut Kuhalan elämänpiirinsä ulkokehälle, hyvä jos sinnekään. Käytävään hyökännyt iljetys lukeutui puolestaan niihin, jonka erikoisalaan kuuluivat asuntomurrot mutta jonka hermojen hallinnassa oli vielä toivomisen varaa. Tyyppi ei ollut ennättänyt viedä mitään ja oli tulkinnut postiluukun rämistelyn oven avaukseksi. Hyppy seitsemännestä kerroksesta kysyi hämähäkkimiehen taitoja, joten ainoaksi vaihtoehdoksi jäi roisi spurtti Kuhalan ja Hipun niskaan.

– Voi helvetti sentään, tämä taisi olla tässä, Kuhala sanoi koiralleen ja pinosi lehdet eteisen pöydälle ennen kuin poistui asunnosta, ennen kuin telttatuolimiehen soittamat poliisit heilahtaisivat paikalle ihmettelemään tilannetta.

Hän oli varannut huoneen viikoksi Sturenkadulla sijaitsevasta vaatimattomasta asuntohotellista, joka salli koirat ja jonka hintatasoa saattoi pitää kohtuullisena.

Kuhalan yhden miehen yksityisetsivätoimiston hiljaiselo oli venähtänyt melkein kesän mittaiseksi, tomu peitti toimeksiantokirjan kantta ja totta puhuen viimeisimmän jutun – salametsästysliigan jäljittäminen – merkinnät olivat kaukaa toukokuulta. Ehkä hänen olisi pitänyt paneutua firmansa markkinointiin, ehkä jokin ammattitaitoa edistävä kurssi (”Päivitä tiirikkasi”, ”Nuuskinnan nykytrendit”) olisi tehnyt poikaa, mutta mikään sellainen ei oikein innostanut. Syynä saattoi olla se, että hän oli saanut myytyä Halssilan perintötalonsa, joten aineellista hätää ei ollut. Nuukuuden hyve ja kammo tuhlailun pirua kohtaan takasivat, että pennokset

riittäisivät pitkään. Edessä siinsi kuudenkymmenen vuoden raja-asema, sen jälkeen tähtäintä sopi siirrellä eläkepäiviin.

Huikkahallin tarjoilija huitaisi leivänmurut terassikaiteen yli kadulle yhdellä käteväällä rätinheilautuksella, Kolmannen linjan nimikkovarpuiset pyrähtivät viimeistelemään putsauksen.

– Ei kai koira haittaa, jos me istumme tässä nurkkapöydässä? Hippu on hyvätapainen ja sillä on Kennelliiton hygieniapassi, Kuhala veisteli ja tunnusteli yhteentörmäyksessä kolhiintunutta ohimoa. – Ottaisin kappelivoileivän ja keskioluen. Jos keittiöstä löytyy vaikkapa lounaan tähteitä, koiralle niitä.

Tarjoilija nyökkäsi ja käänsi suupielensä alas ikiomana versionaan asiakaspalveluhymystä. Sitten hän harppoi salin puolelle sylissään röykkiö likaisia lautasia. Hippu hakeutui pöydän alle, korvan tyvikarvoihin takertunut orkideanlehti sai Kuhalan hymyilemään. – Oikein söpö. Luulen ettei sulla ole pulaa seuralaistarjokkaista, kunhan löydetään täkäläinen koirapuisto.

Terassilta saattoi tarkkailla Anastasian taloa, mutta porttikongista tai C-rapusta ei kulkenut hänen näköistään naista saati että lähimailla olisi lymynnyt ketään, jonka olisi voinut yhdistää käytävän päällekkarkaajaan. Kuhala valitsi Anastasian numeron ja kävi läpi koko joukon syitä, jotka olisivat voineet selittää tämän poissaolon. Mikä vaiva tälle olisi ollut lähettää tekstiviesti? Yksi lause olisi riittänyt, yksi vaivainen pajunköysilause tai vain: ei kiinnosta tavata. Tuskin Anastasia oli sentään unohtanut heidän puheluaan, eikö lääkäreillä jos keillä kuulunut olla hyvä muisti? – Ei se vastaa.

Kuhala tuijotti kännykkäänsä, kunnes työnsi sen rintatasuun missä se kolahti vasten roll-onin lasista kuvetta. Kukaties Anastasia oli pannut hänestä, Kuhalasta, merkille jonkin

erityisen ärsyttävän piirteen jo ensi tapaamisella Kamasessa ja oli aistinut tuon ominaisuuden vain voimistuneen, kun tämä oli ottanut yhteyttä. Äänensävy, puheenparren moukkamaisuus, tukiasemien kautta välittyvä pari numeroa liian iso ego, jotain kerta kaikkiaan sietämätöntä.

Telttatuolimies oli palannut päivystämään, pakokaasunkatkuinen tuulenvire pöllyytti terassia reunustavia hortensioita.

Kuhala älysi itsekritiikkinsä hedelmättömyyden suunnilleen sinä hetkenä kun avo-Bemari tulla luukutti takaisin samoja, vain harvoille luotuja liikennesääntöjä noudattaen. Miksi sellaisten autojen rattiin valikoitui aina yli-ihmisiä, pulistelijoita joiden onnellisuus perustui tyhmyydelle, itsekkyydelle ja hyvälle terveydelle? Ilman ensin mainittua kahdesta muustakaan ominaisuudesta ei ollut paljon iloa. Kuhala oli lukenut Flaubertinsa, vaikka tämä oli tuskin avo-Bemareita miettinyt ajatelmaa punoessaan.

Mutta voiko ihmistä tuomita hänen autonsa tai ajotapansa perusteella? Jospa kuski työskenteli jonkin humanitaarista avustustyötä tai hyväntekeväisyyttä harjoittavan järjestön palveluksessa ja joutui jonkin akuutin hädän vuoksi turvautumaan muita ketterämpiin kaistanvaihtoihin? Kuhalan hapuileva ajatuksenjuoksu ei katkennut kappelivoileivän tuloon vaan siihen, ettei kuski jatkanut matkaansa tällä kertaa Wallininkadulle vaan pysäköi terassin kupeeseen pensasaidan eteen ja jalkautui liikesarjalla, joka kysyi vatsalihaksia ja näyttämisenhalua. Ei, ei hän voinut olla kunniaksi kuin korkeintaan itselleen, eikä hän taatusti ollut vähääkään kiinnostunut maailmanrantojen pakolaisista. Seuraavaa loikka lennätti hänet terassiaidan yli hortensiaa hipaisematta, kimakka vihellys hätisti varpuset lentoon ja toi tarjoilijan saapuville.

– Budweiser.

Tarjoilija nyökkäsi. Avoautomies lakoontui nurkka-pöytään, oikoi rauhattomana jalkojaan ja vilkaisi kelloaan. Miehellä oli ilmiselviä vaikeuksia pysyä hetkeäkään aloillaan. Hän oli pukeutunut valkoisiin sortseihin, seilorin ankkurikoristeiseen kauluspaitaan ja purjehduskenkiin ja sai oluensa ennätysajassa. Kuhala kysyi tarjoilijalta missä hänen oluensa viiپی. – Voisin ottaa hörpyt ruokaa odotellessa. Jos kokki on unohtanut miten kappelivoileipä valmistetaan, voin tulla jeesaamaan.

Tarjoilija naksautti kieltään. Elettä oli hankala tulkita. Päästikö nokkavien asiakkaiden niska samanlaisen ääneen, kun se katkaistiin? Vierähti vielä tovi, mutta viimein annos saapui. Sen lisukkeeksi uhrattu tomaattilohko ja persiljanoksa uiskentelivat paistinrasvassa. Leivän reuna oli korppuuntu-nut mustaksi, ja kappelin kerrokset mätetty päälletysten niin huitaisten, että kun Kuhala alkoi sahata suuhunsa palasta, se lipsahti pöydän alle. Hippu lopaisi pudokkaan lennosta. Harmista punehtunut Kuhala keskittyi seuraavan haarukal-lisen saalistukseen niin, että huomasi vasta kotvan kuluttua avoautomiehen saaneen seuraa.

Tulija oli luovinnut Kuhalan pöydän ohi ja jättänyt jäl-keensä täsmälleen samanlaisen hien ja halvan miestensarjan tuoksahtuksen kuin Anastasian eteisestä vauhtia ottanut kohjo. Hajumuisti ei petä, Kuhala oli varma asiastaan. Hän jauhoi kappelileipäänsä ja tarkkaili mustaan t-paitaan ja hie-kanruskeisiin puuvillahousuihin pukeutunutta miestä, joka oli kolmissakymmenissä, päivänpaahattama ja olemukseltaan hyvinkin käypäinen asuntomurtautujaksi. Hän puhui puo-liääneen ja levitteli käsiään eikä ollut varmaankaan tunnis-tanut Kuhalaa ja koiraa. Epäonnistuneen keikan raportointi puski hikeä, avoautokuski kuunteli uutisia hyisin ilmein ja helisytteli avaimia sormissaan.

Vaikka Kuhala ei kuullut sanaakaan ja vaikka ilmassa vieläkin leijuvat hajumolekyylit eivät olleet kummoinen todiste kahden miehen varasliigasta, hänen yksityisetsivän vaistonsa olivat heränneet. Helveti, Bemarin rekisterinumero oli ainakin saatava ylös. Mitä tyytit kuvittelivat löytävänsä Anastasian asunnosta? Arvelivatko he olevan itsestään selvää, että lääkärinpalkkaa nauttivan nurkista löytyy arvotavaraa? Entä mistä he tiesivät, ettei Anastasia ollut kotonaan?

Äkkiä miehet kolistelivat tuoleistaan ja hypähtivät hortensioiden yli Bemariin, joka ampaisi iltapäiväruuhkaan ja loittoni niin joutuin, että Kuhalalla oli täysi työ saada selvää rekisterikilvestä. Hän kurotteli terassikaiteen yli ja tuli samalla ajatelleeksi, että joku muukin saattoi käyttää samaa miestensarjaa ja hajahdella kuin Anastasian ovesta rynnännyt hätähousu. Oliko muutenkaan syytä sotkeutua helsinkiläisen alamaailman asioihin lomamatkalla?

– Maistuiko?

– Kiitos, hyvin upposi, Kuhala virkkoi ja vetäytyi kaiteelta kaivaakseen lompakon taskustaan. – Ärjy pirssi. Kaveri pyöritteli rattia aika huolettomasti, mutta mikäs siinä jos osaa asiansa. Mitä minä olen velkaa?

Tarjoilija antoi laskun ja naputteli maksupäätettä. Sitten hän ojensi sen ja unohtui tuijottamaan kämmenselkiään kuin olisi laskenut työn tohinassa syntyneitä haavojaan.

– Mä en panis hilloa tohon malliin, vaikka olis tota kuinka paljon ylimääräistä.

– Miten niin?

– Enkä Bemareihin muutenkaan. Ne on täynnä pikkuvikoja, ne laukeaa parissa vuodessa. Sä joudut vaikeuksiin, susta tulee huollon kanta-asiakas ja pian sun täytyy vaihtaa postilaatikko XL-malliin laskujen takia.

– Minulla sattuu muuten olemaan sellainen postilaatikko. Se on hitsattu vanhasta betonimyllystä, sisään on asennettu paperisilppuri. Et satu tuntemaan kuskia?

– Miten niin?

– Hänessä oli jotain tuttua, varmaan joku julkkis... No jaa, ainakin niitä, jotka ovat valmiita kosimaan peilikuvaansa, Kuhala sanoi ja sovitti kortin päätteeseen. – Jospa hyvitan sinua tiedosta kahdellakymppillä. Voit tietysti pitää sitä tip-pinäkin.

Tarjoilija kääraisi setelin hoteisiinsa, vilkaisi ympärilleen ja kumartui kirjoittamaan Bemari-kuskin nimen laskun kääntöpuolelle. – Et sitten tiedä kuka antoi sulle nimen. Se on vaarallinen jätkä. Sillä on tapana iskeä meidän naispuolisia lounasasiakkaita, ja se kalpenee vihasta joka kerta kun saa pakit.

– Saako hän usein pakkeja?

Tarjoilija sanoi lukeneensa, että yhdeksänkymmentä-yhdeksän prosenttia miesten iskuyrityksistä oli tuhoon tuomittuja. – Siitä sen asian voi päätellä. Sun pitää olla tyylikäs, sanavalmis, uskoa asiaasi etkä sä saa haista millekään kahden ja puolen euron deodorantille.

– Mistä minä löydän hänet?

– Se sun pitää ottaa itse selville.

Kuhala nyökkäsi, taittoi laskun lompakkoonsa ja kiitteli vielä tarjoilijaa ravintolasta, jossa saattoi voidella muutakin kuin leipää.

” HAISKAHTI KOHTUUTTOMALTA
ETTÄ LOMAREISSUN ENSIMMÄISENÄ
ILTANA KESÄYÖSSÄ VÄLÄHTI
KÄÄNTÖVEITSEN TERÄ.”

Helleaalto saa Kallion kadut hehkumaan polttavan kuumina, kun rakkaudessa pettynyt Kuhala saapuu Helsinkiin tapaamaan vanhaa ihastustaan Anastasia Maz-Abunzjahia. Naisen asunto löytyy kuitenkin tyhjänä ja sen liepeiltä joukko mieluiten piilossa päivänvalolta pysytteleviä stadilaisia.

Pian Kuhala saa kuulla, että pääkaupungissa on kuristettu hengiltä kaksi naista ja että seuraavaa uhria on lupa odotella lähiaikoina. Vaikka kyseessä on vapaa-ajanmatka ja Hippu-koirakin kaipaa ja kotiin, yksityisetsivä Kuhala ei voi jättää tapausta sikseen. Varsinkaan kun hän on jo ennättänyt saada kintereilleen enemmän pikkunilkkejä kuin kesälomareissun puitteissa olisi kohtuullista.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789513 187415

84.2 ISBN 978-951-31-8741-5